

Ἴη τοις δημόσιαις ὡς μέχρι τῆς χερμάτων δι^π
δημήλων γε φερόμενα, καθεῖται. τὸ γε φῶς,
ὅταν θεωρεσθεντὸν πάντα πιναν χεροῦθή, καὶ γένι-
τη φοινικοῦ, οὐ ποιθεῖ, καὶ τὸ αἰγαλεόν
θεωρεσθεντὸν πρὸς ἑταῖρον τι χερμά, πάλιν τὸν
ἐπείνου περανύμιμον, οὐδὲ πινά λαμβάνει
την χερμάτων εκάστην. καὶ τότε πάρον συνε-
χοῖς μὴ, οὐ πληπτοῦς. οὐ, εἰσὶ τα παραγόντας
φρόντας ὅμοις, οὐ πολλών εἰδότες κεραμεύμασιν
χερμάτων, εἰναὶ δέ πινος τῆς μάρτιστας ὀπικρα-
τοῦν ποιοῦνται αἴσθησιν. μὴ καὶ [ταῦ] κερμά^{τη}
μέτα τοις μέσταις μάρτιον φάντασται, καὶ τὸ ἐν
τοῖς κετόποισι, δρομοῖς ἔχοντας χέρας ταῖς τοῦ
κετόποισι φροντίδαι. οὐ καὶ περὶ τὸν ἄλλον σινέτον συμ-
βάρεταιν. οὐδὲ εἰ τεκνῶν ἐπι ταῖς χέρας ἀπά-
σις μεμιγμένας, τῷ φωνής, καὶ δι' ἣν φάντασται
τὸ φῶς, δι' τοῦ τε μέστος καὶ τοῦ ἀσέρεος, οὐ πε-
τους τῆς ἀποκειμένων χερμάτων, ἀφ' ὃν εἰκα-
κλάθηται συμβαίνει το φῶς. τὸ δὲ λευκὸν καὶ
θιαρακές, οὕτω μὴ ἀργὸν δι' σφόδρα, φάντασται
την χερμάτην ἀσέρεος· οὐδὲ δὲ τῆς πυκνών· εἰ-
τι πάντων ἔτι φάντασται τις αἰχλαῖς, καθέσθιοι
θοῦ περ μέστος καὶ μέλου, καὶ τοῦ ἀσέρεος, οὕτω δὲ
παραγότες τὸν αἰγάλεον διὰ πάντα πινεύτωτα πε-
τερούθεν ἐκλαπουσσῶν, οὐ διαμάμεθα ταῦτα
αὐτοῖς αἰκενθῆ μορφάν. οὐ δὲ ἀργότερον μέτεν
μέρι διεωρύματος, οὐδὲ δὲ εἰχει φάντατον χερ-
μά· μετὰ δὲ τῶν ἀργοτέτων, ἕπεται τὸν αἰγάλεον
κατεπιπτεῖται, καὶ εἰρημός εἰσται αὐτοῖς πικνοτέ-
ρον εἰστον· [ταῦ] μαστιφανούμενον δὲ αὐτοῖς. εἰ
βέβαιον δὲ διεωρυμόν, οὐδὲ τάπειροφ φάντασται τοῦ
χερματικισμοῖς, οὐδὲ τάπειροφ διειλημμέ-
νος φάντατον κινανοειδῆς. διποικιλοθεῖς δὲ, κα-
θέσθιοι καὶ τὸ θύμον, πάντων λευκότατος δέσποιν.

Adde etiam, cùm varia ad inuicem facta
est colorum permisso, ob mutuum illum
inter se respectum, atque responsum, va-
rio modo colorantur. Lux enim quando
illapsa, ex nonnullis colore mutantur, &
nunc punicei, nunc herbacei coloris: &
cum temperamentum in aliud quem-
piam colorem incidit, & ab eo rursus con-
temperatur, aliam quoque quamquam co-
loris moderationem, permissionemque
admitteat. Et dum hoc patitur, continuè
quidem id patitur, sed ita, ut sensum fu-
giantur. Interdum etiam ad sensus usque per-
uenit, tum ex multis coloribus confusis,
vnum aliquis longè alias exuperans, sen-
sum ipsum facit, & conciet. Quare & per
aquam res aquae specie plurimum appa-
rent: & quæ in speculis similes habentia
colores, colores speculorum apparent. Id
quod & circa aërem putandum est eueni-
re. Ex tribus itaque mixtis coloribus omnes
constare certum est: ex luce primùm, &
ex iis per quæ lux apparet, ceu ex aqua, &
aëre: tertio ex subiectis coloribus, à qui-
bus lucem reflecti, ac repercuti contingit.
Atqui album, & diaphanes, quod nos
perspicuum dicimus, quoties quidem rarum
est, colore maximè aëre se ostendit. Quod
si in iis est, quæ densa sunt, in omnibus iis
quædam occurrit obscuritas, seu caligo, si-
cuti in aqua, & vitro, aëre etiam, cùm den-
sior est. Radiis enim ob densitatem, &
crassitudinem undeque deficiuntibus,
non possumus, quæ in ipsis penitiora sunt,
perspicere. Aër quidem prope inspectus,
nullum videtur colorem habere: nam
propter raritatem à fulgore peruinicitur,
ab eo diuisus ac secretus. Est enim ful-
gor densior, & per aërem perspicuus: qui
in profundo perspectus, ex proximo colo-
re videtur cyaneo, raritatis gratia. Qua e-
nim parte lux deficit, eadem aëris caligine
disiunctus, coloris cyanæ representatur.
Densatus autem in morem aquæ, albissi-
mum omnium colorem contrahit.

Κεφαλαιον στ.

TΑ ἡ βασιλέων πάτε ταὶ χρόνος α-
πὸ τὴν βασιλείαν λαμβάνει. πολλὰ
δὲ καὶ τοῖς αἰθεοῖς οὐκεὶ τοῖς φυσικοῖς, οὐκεὶ^{τοῖς} τίς αἱ βασιλεῖαι, οὐκεὶ φλοιοῖς, οὐκεὶ ἔμ-
λοις, οὐκεὶ φύλαις, οὐκεὶ καρποῖς. ἐπὶ ἡ πολλὰ
μὲν γῆ, πολλὰ δὲ σφρόν, πολλὰ δὲ οὐκεὶ με-
λεστηχέντα ταὶ δὲ οὐκεὶ τοῖς τὴν γεων χρυσοῖς,
καρποῖς οὐκεὶ τὸ διογουργὲς τὴν πορφύρας ταὶ δὲ,
οἴνῳ ταὶ δὲ, καπνῷ ταὶ δὲ, κονίᾳ ταὶ δὲ, θε-
ραλέσῃ, οἷς αἱ πάτε ταὶ τεχνώμεντα τὴν δελατήλων
fumo, quædam calce, quædam mari co-

CAPVT IIII.
Mnia verò, quæ intinguntur, ab iiis,
quæ intingunt, colorem mutuantur.
Multæ autem floribus, multa terra na-
fescientibus, multa radicibus intinguntur;
quin & corticibus, lignis, & foliis, & semi-
nibus: multa etiam terra, multa spuma,
multa & sutorio atramento, quām Græci
μελαρνησίας vocant, nonnulla etiam, quæ
animalium liquore insinguntur, sicuti pur-
pureus color purpura, quæ inter murices
censemur. His additæ quædā vino, quædam
arem trahere: ceu marinetū capillam menag-